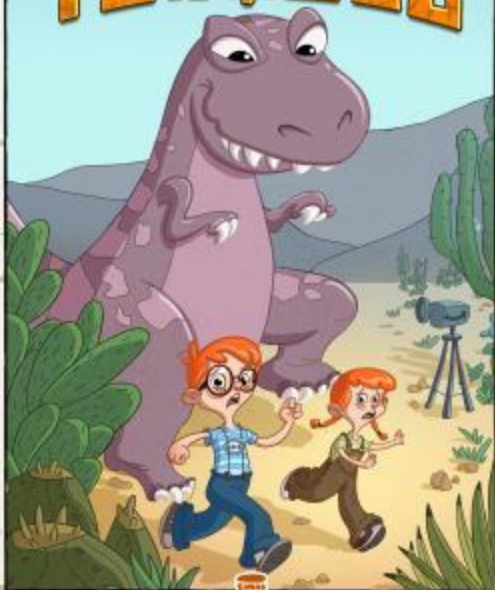

HAKTAN KAAN İÇEL
ZAMAN
TURŞUSU

İÇİNDEKİLER

AKLIM FİKRİM UZAYDA!.....	7
TURŞU MAKİNESİ!.....	21
BÜYÜK BULUŞLAR SAÇMA İSİMLERLE BAŞLAR!.....	25
"TURŞU MAKİNESİ" YA DA "ZAMAN TURŞUSU".....	27
MERHABA DÜNYALI, BEN DAHA ESKİ BİR DÜNYALİYİM!.....	48
ZAMANSIZ GELEN MİSAFİR, DOĞRU ZAMANA GÖNDERİLEBİLİR Mİ?.....	67
PLANLAR ALT ÜST, GERÇEKLER BİZE DAHA DÜRÜST.....	90
ZAMAN TURŞUSU, ZAMAN YOLCULUĞUNA HAZIRLANIYOR!.....	99
KENDİ SESİMİ DAHİ ÇOK ZOR DUYUYORUM!.....	112
SON ANALİZ.....	127
BEYNİMİZDEN HAYALCİLİK AKAR OLUK OLUK, BEKLER BİZİ YOLCULUK.....	130
DİNOZORLAR ÇAĞI.....	135
OSMANLI DÖNEMİ.....	144
EV.....	150

Uzay... Bilinmeyenlerle dolu büyük bir boşluk... İçinde gezegenleri, yıldızları, meteorları, güneşi, ayı ve daha nice nice şeyleri barındırıyor. Belki de uzaylıları? Bu konuda emin değilim. Görmeden bir şeyler söylersem, yanımdaki afacan kesin benimle dalga geçer. Dalga geçmekle kalmaz, türlü türlü şakalar yapar. Bunu kaldıracam mıyım? Emin değilim.

Neyse nerede kalmıştım, hatırladım. **Uzay...** Bilinmeyenlerle... Bir dakika ben bu kısmı daha önce anlatmıştım. Hayatımda en çok istediğim şey uzaya gitmek... Türkiye'nin ilk astronotu olup kimsenin ulaşamadığı gezegenlere gidip buralarda keşifler yapmak istiyorum. Böylece kirlenen dünyanın yerine insanlık için yeni bir gezegen bulabilirim. Bu benim kaderimde var.

Uzaya giden ilk astronot Yuri Gagarin ve aya ilk kez ayak basan astronot Neil Armstrong'u televizyonda gördüğümde, "İşte bunu yapmak istiyorum," dedim kendi kendime.

Nasıl mı gördüm?

Yaşım çok mu küçük?

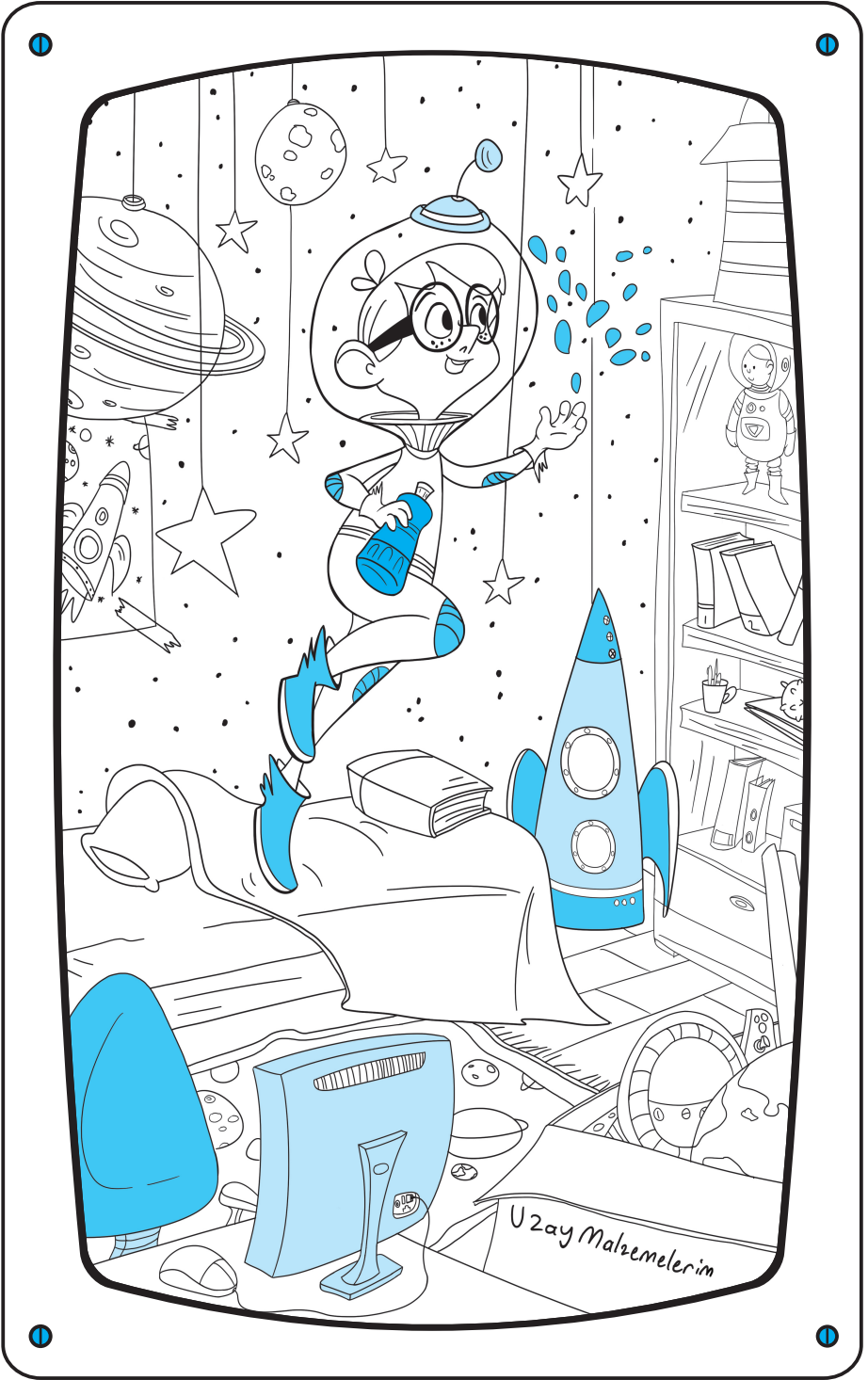
Tamam, tamam internette bir videoda izledim. Yıllar geçse de o görüntüler beni gerçekten de heyecanlandırıyor. Ülkemi temsil etmek benim için çok önemli. Anlayacağınız bu tip bir görev tam bana göre!

Üstelik düşünsenize uzay gemilerinde, yemek seçme derdimiz de olmuyor. Birkaç tableti ağzımıza atıyoruz, karnımız doyuyor. Bir filmde görmüştüm, sıvı jel gibi bir şeyi içerken astronot rolündeki adam ne kadar da mutluydu. Belli ki içtiği şey insanın içini rahatlatan, güzel bir sıvıydı.

O sadece bir film miydi?

Olur mu öyle şey? Sadece film diyerek bu olayı sınırlandıramayız. Benim küçük afacan yine kendini aştı. Onların sadece film olduğunu söylüyor. Tüh! Gerçekten de filmmiş.

Olabilir... Ama gerçek hikâye diye bir şey var, öyle değil mi?

Uzay Malzemelerim

Afacan yine araya girdi. Kusura bakmayın. Bakalım ne diyecek?

“Haşmet Ağabey izlediğin filmlerin çoğu hayal ürünü. Yıldız Savaşları’nın gerçeklikle ne alakası olabilir ki? Ya da Uzay Yolu’nun? Tabii ki bunlar uydurma hikâyeler. Gerçek olaylardan da esinlenmiyorlar.”

Benim küçük afacanımın dediği her şey doğru olabilir ama bu son dedikleri kabul edilemez!

Neden mi?

Çok basit, size hemen açıklayayım.

Öncelikle evet sonuna kadar haklı olduğu bir konu var. Bahsettiği filmler gerçek dünyada geçmiyor. Buna kimse bir şey diyemez. Ben bile diyemedim şimdi.

Ama günümüzde kullanılan birçok teknoloji, bu tip filmlere ilham kaynağı oluyor. Yani bu da demek oluyor ki; bu filmlerin içinde gerçeklikle alakalı birçok şey var. Ve bununla da bitmedi.

Yıldız Savaşları ve Uzay Yolu sadece birer film den ibaret değiller. Çünkü bu filmlerin devamı var. Hatta tonla kitapları var ki, oku oku bitmez. En azından yaz tatillerinde okuyunca bitmiyorlar. Ben dedim ama başaramadım. Başka birinin de başarabileceğini sanmıyorum.

“Ben başardım. Hem de çok kolay bir şekilde. Çünkü kitap okumak çok zevkli ve saatlerce okumak beni hiç yormuyor,” dedi afacan kardeşim.

Zaten bir kez olsun lafıma karışmasa şaşardım. Yine beni alt etmeyi başardı. Ben bu çocukla ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ağabey olmak benim için gerçekten büyük sorumluluk.

“Sen de çok büyük sayılmazsın. Yetişkin havalarında konuşmayı bırak. On sekiz yaşına gelene kadar sana da bana da çocuk diyecekler. Ve tahmin et! On sekiz yaşımıza daha çok var! Tamam benimkisi daha uzun bir süre ama senin yaşın da o sınıra yakın sayılmaz.”

Başımı boş boş sallamaya başladım. Biliyorum, biliyorum...

Yaşım küçük olabilir ama bir yetişkin kadar zeki ve sorumluluk sahibiyim.

Hemen düşünelim. Gün boyunca yaptığım tonla ev işi var.

Sabah kalktığımda yüzümü yıkıyorum.

İnanmazsınız ama dişlerimi de fırçalıyorum.

Saçlarımı tarıyorum ki bunu çoğu kişinin yaptığını sanmıyorum.

Kahvaltımı hazırlıyorum.

Çayına şekeri ben atıyorum.

Okula gitmem gerektiğinde gidiyorum.

Öğle yemeğimi afiyetle yiyorum ki bunu yaparken çoğu kişi gibi ağzımı şapırdatmıyorum.

Akşam yemeğimi de sevgiyle yiyorum.

Geceleri de uyku saatim gelince uyuyorum. Hem de deliksiz bir şekilde, hiçbir ara vermeden kesintisiz uykunun tadını çıkartıyorum.

Anlayacağınız tam bir sorumluluk abidesiyim. Kim aksini söyleyebilir ki...

“Bir şey söylemek istiyorum,” dedi kardeşim.

“Tamam, söyle bakalım. Bu sefer neler yumurtlayacaksın?”

“Ben bir şey yumurtlamayacağım. Çünkü ben bir tavuk değilim! Ayrıca sorumluluk dediğin şeyler gündelik işler... Ne yani senden başka kimse yemek yemiyor mu? Açıkçası ben yiyorum. Yani sorumluluk derken iki kere düşünmek lazım. Yatağını bir kez bile topladın mı? Hiç sanmıyorum. Ya da anneannem sofrayı kurarken yardım ettin mi? Bakkala bile ben gidiyorum. Dedeme de yardım ettiğini hiç görmedim.